

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Kolcuna a sudcov JUDr. M. Vladika a JUDr. Viery Petríkovej, v právnej veci žalobcu **P. K.**, bývajúceho v Z., zastúpeného JUDr. P. V., advokátom v N., proti žalovanému **M.**, so sídlom D., zastúpenému JUDr. M. K., advokátom v D., **o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru a o náhradu mzdy**, vedenej na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp.zn. 5 C 28/2008, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 27. júla 2010 pod sp.zn. 8 Co 170/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Dolný Kubín rozsudkom zo 16. marca 2009 č.k. 5 C 28/2008-266 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal určenia, že výpoveď z pracovného pomeru v zmysle § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce, ktorú mu dal žalovaný 30. novembra 2007 je neplatná. Vykonaným dokazovaním prvostupňový súd zistil, že žalobca na základe pracovnej zmluvy z 20. augusta 2001 pracoval u žalovaného počnúc dňom 20. augusta 2001 ako príslušník M. a na základe dodatku k pracovnej zmluve z 31. decembra 2001 bol zmenený z pôvodne dohodnutého pracovného pomeru na dobu určitú, na dobu neurčitú s účinnosťou od 1. januára 2002. Listinou označenou „Výpoveď z pracovného pomeru“ z 30. novembra 2007 doručenou žalobcovi toho istého dňa podpísanou primátorom M. dal žalovaný žalobcovi s poukazom na § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce výpoveď

z pracovného pomeru pre porušenie pracovnej disciplíny spočívajúcej vo viacnásobnom porušení článku II ods. 7 písm. a/ VOP tým, že žalobca poškodil motorové vozidlo Š. evidenčné číslo D. vlastnou vinou a to nabúraním do vozidla K. evidenčné číslo Z., ktorého užívateľom je žalovaný. Celková škoda na vozidlách je do 40 000,- Sk, viacnásobnom porušení článku 3 ods. 4 písm. b/ VOP tým, že žalobca opakovane nedôsledne a zavádzajúco vykonával zápisy v knihách o dopravných priestupkoch, naposledy 7. novembra 2007 pod č. X. pri vozidle D.. Ďalej v uvedenej listine žalovaný uviedol, že okrem toho bol žalobca náčelníkom M. v posledných šiestich mesiacoch písomne upozornený na porušenie pracovnej disciplíny a to, že 28. novembra 2007 nedodržel vymedzený čas na obednú prestávku a 29. novembra 2007 sa zdržiaval v priestoroch M. mimo pracovnej doby bez súhlasu nadriadeného a okrem toho bol v rokoch 2006 a 2007 náčelníkom M. viacnásobne písomne upozornený na porušenie pracovnej disciplíny a to 20. októbra 2006, 30. januára 2007 a 19. februára 2007. Po vykonanom dokazovaní prvostupňový súd uzavrel, že žalobu žalobcu musel zamietnuť, nakoľko dospel k záveru, že žalobca sa dopustil jedného menej závažného porušenia pracovnej disciplíny (poškodenie motorového vozidla K. Z.) a tiež bol dôvodne písomne upozornený na možnosť dania výpovede pre menej závažné porušenie pracovnej disciplíny (oneskorené hlásenie ukončenia obednej prestávky). Z uvedených dôvodov považoval určenie neplatnosti výpovede žalovaného danej žalobcovi za nedôvodné, nedôvodné je aj požadovanie nároku na náhradu mzdy a preto žalobu zamietol.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Žiline rozsudkom z 28. júla 2009 sp.zn. 8 Co 141/2009 zmenil rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým zamietol žalobu žalobcu o určenie neplatnosti výpovede tak, že určil, že výpoveď daná žalobcovi žalovaným listom z 30. novembra 2007 je neplatná. Vo výroku, ktorým súd zamietol žalobu žalobcu o náhradu mzdy a trovách konania rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že Zákonník práce nedefinuje menej závažné porušenie pracovnej disciplíny. Preto konanie zamestnanca treba posudzovať individuálne v súvislosti so všetkými okolnosťami daného prípadu. Podľa odvolacieho súdu k skutku predstavujúcemu poškodenie služobného motorového vozidla došlo z nedbanlivosti, svoje zavinenie žalobca uznával a bol zaň postihnutý v priestupkovom konaní. Žalovaný sa v občianskoprávnom konaní domáhal na žalobcovi za tento skutok zaplata sumy 3 285,13 Sk ako náhrady škody. Pokiaľ ide o nedodržanie vymedzeného času na obednú prestávku išlo iba o ojedinelý prípad, čas nebol prekročený značne, ani nebolo preukázané, že

by sa v tom čase žalobca zdržiaval mimo pracoviska a nedošlo k žiadnemu následku. Vzhľadom na uvedené v tomto prípade skutky nedosahujú taký stupeň intenzity, pre ktorý by bolo možné konštatovať, že ide o menej závažné porušenie pracovnej disciplíny. Pokiaľ súd prvého stupňa vychádzal z toho, že žalobca bol upozornený na porušenie pracovnej disciplíny v súvislosti so skutkom pod bodom III, k tomu malo dôjsť 28. novembra 2007. Po tomto skutku nebolo preukázané žiadne porušenie pracovnej disciplíny zo strany žalobcu (predchádzajúci skutok sa stal 23. novembra 2007) a preto ani nemohlo byť splnené uplatnenie tohto výpovedného dôvodu. Nemožno neprehliadnuť napokon ani to, že výpoveď bola daná žalobcovi až 30. novembra 2007. Odvolací súd mal za to, že prvostupňový súd správne zistil skutkový stav, ale vec nesprávne právne posúdil.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, ktorý prípustnosť dovolania odvodzoval z ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. a dôvodnosť z ustanovenia § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p. Namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolací súd totiž tvrdil, že v uvedených dvoch prípadoch išlo síce o porušenie pracovnej disciplíny, ale nie také intenzívne, aby mohlo ísť o menej závažné porušenie pracovnej disciplíny podľa Zákonníka práce. Zákonník práce pozná výlučne závažné porušenie pracovnej disciplíny a menej závažné porušenie pracovnej disciplíny. Každé porušenie pracovnej disciplíny (a v uvedených prípadoch skutočnosť, že išlo o porušenie pracovnej disciplíny nenamietal žalobca ani odvolací súd) má teda intenzitu závažného alebo menej závažného porušenia pracovnej disciplíny. Odvolací súd svojím rozhodnutím prevzal na seba úlohu zákonodarcu, keď popri existujúcich dvoch formách porušenia pracovnej disciplíny vytvoril ešte tretiu, akési porušenie pracovnej disciplíny bez právnych následkov. Mal za to, že v danej veci sú správne právne závery súdu prvého stupňa a nie odvolacieho, a preto navrhol, aby dovolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu tak, že rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín zo 16. marca 2009 č.k. 5 C 28/2008-266 ako vecne správny potvrdí.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 31. marca 2010 sp.zn. 2 Cdo 314/2009 zrušil rozsudok Krajského súdu v Žiline z 28. júla 2009 sp.zn. 8 Co 141/2009 v jeho zmeňujúcej časti a v rozsahu zrušenia mu vec vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uviedol, že odvolací súd si nežadovážil zákonný procesný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p. a preto sú jeho skutkové a na ne nadväzujúce právne závery predčasné a dovolaciemu súdu neprislúcha v súčasnom štádiu konania oprávnenie na ich hodnotenie.

Uviedol, že ak sa odvolací súd chcel odchýliť od skutkových zistení súdu prvého stupňa na základe bezprostredne pred ním vykonaných dôkazov, mal dokazovanie v zmysle § 213 ods. 3 O.s.p. sám v potrebnom rozsahu opakovať (týkalo sa to jednak skutkov I/ poškodenia služobného motorového vozidla, III/ nedodržanie vymedzeného času na obednú prestávku ako aj skutkami II/ viacnásobné porušenie organizačného poriadku M., vykonaným nesprávnym zápisom v knihách dopravných priestupkov a IV/ zdržiavanie sa v priestoroch M. mimo pracovnej doby bez súhlasu nadriadeného, ktorými sa odvolací súd vôbec nezaoberal, ktoré však tvoria výpoveď z pracovného pomeru danú 30. novembra 2007, ako aj vo výpovedi uvedenými viacnásobne písomnými upozorneniami na porušenie pracovnej disciplíny a to 20. októbra 2006, 30. januára 2007 a 19. februára 2007, ku ktorým odvolací súd poznamenal v odôvodnení rozhodnutia, že sa nimi prvostupňový súd vôbec nezaoberal) a zadovážiť si tak rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p. Len takýto postup je aj v súlade so zásadou priamosti a ústnosti občianskoprávneho konania. Je neprípustné, aby odvolací súd ku svojim odlišným skutkovým zisteniam, vedúcim k záveru o opodstatnenosti žaloby dospel iba na základe prehodnotenia časti dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa, keď zo štyroch skutkov sa zaoberal iba dvoma s dovetkom, že pokiaľ ide o upozornenia z roku 2006 a 2007 tými sa okresný súd nezaoberal. Z uvedeného vyplýva, že konanie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a v jeho zmeňujúcej časti a v rozsahu zrušenia mu vec vrátil na ďalšie konanie v zmysle ustanovenia § 243b ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Žiline rozsudkom (v poradí druhým) z 27. júla 2010 sp.zn. 8 Co 170/2010 rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým súd zamietol žalobu žalobcu o určenie neplatnosti výpovede zmenil tak, že určil, že výpoveď daná žalobcovi žalovaným listom zo dňa 30. novembra 2007 je neplatná. Odvolací súd vo výroku, ktorým prvostupňový súd zamietol žalobu žalobcu o náhradu mzdy a o trovách konania rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd uviedol, že čo sa týka skutku pod bodom I/ nebolo sporné, že sa stal. Žalobca pri svojom výsluchu (i pri zopakovanom výsluchu pred odvolacím súdom zotrval na svojej výpovedi pred súdom prvého stupňa) uviedol, že mal podľa vysielacieho rozkazu zástupcu primátora odviezť autom na pohreb a pri cúvaní zachytil iné vozidlo, ktoré mal žalovaný v užívaní. Žalobca bol zaň postihnutý v priestupkovom konaní uložením blokovej pokuty, ktorú uhradil. Žalovaný sa

v občianskoprávnom konaní domáhal na žalobcovi zaplataenia sumy 3 285,13 Sk ako náhrady škody a v takejto sume bol zaviazaný aj súdnym rozhodnutím. Podľa odvolacieho súdu k skutku predstavujúcemu poškodenie služobného motorového vozidla došlo z nedbanlivosti, svoje zavinenie žalobca uznával a bol zaň postihnutý. Uložená povinnosť (zástupcu primátora odviezť autom na pohreb) však nesúvisela s pracovným zaradením žalobcu ako príslušníka M. (podľa druhu práce v pracovnej zmluve). Podľa odvolacieho súdu sa žalobca dopustil len porušenia priestupku na úseku cestnej premávky, inak povedané dopravných predpisov. Prehodnotiac výsluch žalobcu a opätovné preštudovanie listinných dôkazov dospel odvolací súd k záveru, že za takých okolností, ktoré boli zrejmé aj z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa skutok nebol porušením pracovnej disciplíny. Odvolací súd uviedol, že pokiaľ ide o upozornenie na porušenie pracovnej disciplíny v súvislosti s nedodržaním vymedzeného času na obednú prestávku konštatoval, že čas nebol dodržaný a preto bolo upozornenie opodstatnené. Poukázal na to, že ak k upozorneniu malo dôjsť 28. novembra 2007, po tomto skutku sa žalobca do dania výpovede (30. novembra 2007) žiadneho porušenia pracovnej disciplíny nedopustil. Skutky uvádzané vo výpovedi pod bodom II/ (žalobca opakovane nedôsledne a zavádzajúco vykonával zápisy v knihách dopravných priestupkov, naposledy 7. novembra 2007 pod č. X. pri vozidle D.) a IV/ (zdržiavanie sa 27. novembra 2007 v priestoroch M. mimo pracovnej doby bez súhlasu nadriadeného) súd prvého stupňa neuznal ako preukázané s čím sa odvolací súd stotožnil. Navyiac uviedol, že k týmto skutkom došlo pred upozornením na možnosť dania výpovede. Podľa odvolacieho súdu upozornenia, že „mimo toho bol v roku 2006 a 2007 náčelnikom M. viacnásobne písomne upozornený na porušenie pracovnej disciplíny 20. októbra 2006, 31. januára 2007 a 19. februára 2007“ neboli dané v šesťmesačnej lehote a preto nebolo možné na ne prihliadať. Odvolací súd mal za to, že písomné upozornenie je podmienkou dania výpovede a po jeho daní nedošlo k porušeniu pracovnej disciplíny pre menej závažné porušenie pracovnej disciplíny, preto nebolo možné určiť, že výpoveď žalovaného je platná.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, ktorý prípustnosť dovolania odvodzoval z ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. a dôvodnosť z ustanovenia § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p. Namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že sa na žalobcu v čase vykonania skutku uvedeného pod bodom I (poškodenie dvoch motorových vozidiel vo vlastníctve žalovaného) vzťahovali všetky povinnosti uvedené vo vnútornom organizačnom poriadku M., jednak

všeobecná povinnosť konať tak, aby nespôsobil škodu, ako aj osobitná povinnosť vodiča počínať si tak, aby nevznikla škoda. Zároveň treba za porušenie pracovnej disciplíny považovať akékoľvek porušenie povinností, ktoré vyplývajú z pracovnej zmluvy, interných predpisov či pokynov oprávnených osôb, i keď nemuseli priamo vyplývať z druhu práce dohodnutého v pracovnej zmluve (hoci podľa názoru dovolateľa vyplývali, keďže druh práce bol v pracovnej zmluve formulovaný všeobecne a na žalobcu sa tak vzťahovali všetky povinnosti z vnútorného organizačného poriadku, ak vykonával činnosť, v tomto prípade činnosť vodiča, na ktorú sa tieto povinnosti vzťahujú. Dovolateľ navrhol zmeniť napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu tak, že rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdí.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žiadal dovolanie zamietnuť, pretože sa v celom rozsahu stotožňuje s rozsudkom odvolacieho súdu, s jeho právnym posúdením ako aj s odôvodnením.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie bolo podané včas osobou oprávnenou na tento opravný prostriedok (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpenej advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti

účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom, či súdom nesprávne obsadeným). Dovolateľ žiadnu z týchto vád nenamietal a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní.

Dovolateľ žiadnu z týchto vád nenamietal a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo.

Dovolateľ namietal, že zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

K porušeniu pracovnej disciplíny žalobcom uvedenej vo výpovedi dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že povinnosť dodržiavať pracovnú disciplínu patrí k základným povinnostiam zamestnanca vyplývajúcim z pracovného pomeru (§ 47 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce) a spočíva v plnení povinností stanovených právnymi predpismi (najmä ustanoveniami § 81, § 82 Zákonníka práce), pracovným poriadkom, pracovnou zmluvou alebo pokynom nadriadeného vedúceho zamestnanca. Ak má byť porušenie pracovnej disciplíny právne postihnuteľné ako dôvod na skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa, musí byť toto porušenie pracovných povinností zo strany zamestnanca zavinené (aspoň z nedbanlivosti) a musí dosahovať určitý stupeň intenzity.

Zákonník práce pre účely skončenia pracovného pomeru rozlišuje medzi menej závažným porušením pracovnej disciplíny a závažným porušením pracovnej disciplíny. Porušenie pracovnej disciplíny najvyššej intenzity (závažné porušenie), je dôvodom pre okamžité skončenie pracovného pomeru alebo pre výpoveď z pracovného pomeru (§ 68 ods. 1 písm. b/ a § 63 ods. 1 písm. e/, časť vety pred bodkočiarkou Zákonníka práce). Tieto pojmy, napriek tomu, že od ich vymedzenia závisí možnosť a rozsah postihu zamestnanca, Zákonník práce nedefinuje a ani neustanovuje, z akých hľadísk treba pri ich posudzovaní vychádzať. Jedným zo základných hľadísk pri rozhodovaní o postihu za porušenie pracovnej disciplíny je intenzita porušenia pracovnej disciplíny. Hodnotenie intenzity porušenia pracovnej disciplíny závisí od konkrétnych okolností a ovplyvňuje ho tak osoba zamestnanca, jeho doterajší postoj k plneniu pracovných povinností, spôsob a intenzita porušenia konkrétnych pracovných povinností, ako aj situácia, v ktorej k porušeniu došlo, dôsledky porušenia pre zamestnávateľa, či konanie zamestnanca spôsobilo zamestnávateľovi škodu a podobne.

Podľa § 61 ods. 2 Zákonníka práce zamestnávateľ môže dať zamestnancovi výpoveď iba z dôvodov ustanovených v tomto zákone. Dôvod výpovede sa musí vo výpovedi skutkovo vymedziť tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom, inak je výpoveď neplatná. Dôvod výpovede nemožno dodatočne meniť.

Podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce zamestnávateľ môže dať zamestnancovi výpoveď iba z dôvodov, ak sú u zamestnanca dôvody pre ktoré by s ním zamestnávateľ mohol okamžite skončiť pracovný pomer, alebo pre menej závažné porušenie pracovnej disciplíny, pre menej závažné porušenie pracovnej disciplíny možno dať zamestnancovi výpoveď, ***ak bol v posledných šiestich mesiacoch v súvislosti s porušením pracovnej disciplíny písomne upozornený na možnosť výpovede.***

Výpoveď z pracovného pomeru je jednostranný právny úkon účastníka pracovného pomeru adresovaný druhému účastníkovi tohto pomeru, ktorý smeruje k skončeniu pracovného pomeru. Zákon pre platnosť tohto právneho úkonu predpisuje formálne a obsahové náležitosti. Výpoveď z pracovného pomeru medziiným musí byť písomná a doručená, zamestnávateľ v nej môže uplatniť iba dôvod uvedený v Zákonníku práce, ktorý v nej musí skutkovo vymedziť tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom.

Dôvod výpovede z pracovného pomeru musí byť v písomnej výpovedi z pracovného pomeru uvedený tak, aby bolo zrejmé, aké sú skutočné dôvody, ktoré vedú druhého účastníka

pracovnoprávneho vzťahu k tomu, že rozvážuje pracovný pomer, aby nevznikli pochybnosti o tom, čo chcel účastník prejavíť, t.j. ktorý zákonný dôvod výpovede z pracovného pomeru uplatňuje, a aby bolo zabezpečené, že uplatnený dôvod nebude možné dodatočne meniť. K splneniu hmotnoprávnej podmienky platnej výpovede z pracovného pomeru je teda potrebné, aby jej dôvod bol určitým spôsobom konkretizovaný uvedením skutočností, v ktorých účastník vidí naplnenie zákonného dôvodu tak, aby nemohli vzniknúť pochybnosti, z ktorého dôvodu sa pracovný pomer má skončiť. Skutočnosti, ktoré sú dôvodom pre výpoveď z pracovného pomeru je potrebné uviesť tak, aby boli určité a zrozumiteľné. Nedostatok týchto náležitostí má za následok neplatnosť výpovede z pracovného pomeru.

V prejednávanej veci z obsahu spisu je zrejmé, že výpoveď bola daná žalobcovi 30. novembra 2007 žalovaným z dôvodu porušenia pracovnej disciplíny spočívajúcej v tom, že došlo k viacnásobnému porušeniu článku II ods. 7 písm. a/ VOP tým, že žalobca poškodil motorové vozidlo Š. evidenčné číslo D. vlastnou vinnou a to nabúraním do vozidla K. evidenčné číslo Z., ktorého užívateľom je žalovaný. Celková škoda na vozidlách je do 40 000,- Sk. K skutku predstavujúcemu poškodenie služobného motorového vozidla došlo z nebanlivosti, svoje zavinenie žalobca uznal a bol zaň postihnutý. Žalobca sa dopustil len priestupku na úseku cestnej premávky. Žalobca nebol v tomto prípade ani písomne upozornený na možnosť výpovede ako to predpokladá § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce. Pokiaľ ide o upozornenie na porušenie pracovnej disciplíny z 28. novembra 2007 v súvislosti s nedodržaním vymedzeného času na obednú prestávku oba sudy nižších stupňov mali nepochybne preukázané, že skutok sa stal a preto aj upozornenie ohľadne pochybenia na strane žalobcu zo strany zamestnávateľa bolo dôvodné. Žalovaný v písomnom upozornení z 29. novembra 2007 uviedol, že žalobca po pracovnej dobe bez súhlasu nadriadeného zotrval na pracovisku, čím porušil článok 5 ods. 2 Pracovného poriadku zamestnancov žalovaného. Je treba poukázať na znenie článku 5 bod 2 Pracovného poriadku zamestnancov žalovaného, podľa ktorého táto povinnosť nezaväzuje príslušníkov M., ktorí spolu s ďalšími osobami tam špecifikovanými, sú teda vylúčení spod povinnosti nezdržiavať sa bez súhlasu nadriadeného v objekte zamestnávateľa mimo pracovnej doby. Nesplnenie podmienky písomného upozornenia na možnosť výpovede za porušenie pracovnej disciplíny nastalo aj v prípade skutku, kedy mal žalobca opakovane nedôsledne a zavádzajúco vykonávať zápisy v knihách dopravných priestupkov, naposledy údajne 7. novembra 2007. Uvedený skutok nebol v konaní pred súdom prvého stupňa ako ani pred odvolacím súdom uznaný ako

preukázaný a taktiež žalobca nebol upozornený na porušenie pracovnej disciplíny s možnosťou výpovede zo strany žalovaného. Na upozornenia ohľadom porušenia pracovnej disciplíny dané žalobcovi 20. októbra 2006, 30. januára 2007 a 19. februára 2007 nebolo možné v konaní prihliadať ako správne uviedol odvolací súd, pretože neboli dané v šesťmesačnej lehote, ktorú ustanovuje § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce.

Možno preto uzavrieť, že podmienka dania výpovede pre porušenie pracovnej disciplíny nebola dodržaná, nakoľko sa žalobca po prvom písomnom upozornení z 28. novembra 2007 žiadneho iného preukázateľného porušenia pracovnej disciplíny nedopustil a preto nebolo nožné vyhodnotiť výpoveď danú žalobcovi zo strany žalovaného za platnú.

Odvolací súd preto vec správne právne posúdil vo všetkých aspektoch a jeho rozhodnutiu nemožno vytknúť pochybenie. Z uvedeného vyplýva, že rozsudok odvolacieho súdu bol z hľadiska uplatnených dovolacích dôvodov správny. Pretože nebolo zistené (ani dovolateľom tvrdené), že by rozsudok odvolacieho súdu bol postihnutý vadou uvedenou v § 237 O.s.p., či tzv. inou vadou konania v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zamietol.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd však žalobcovi nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo trovy právneho zastúpenia v dovolacom konaní v zákonom stanovenej lehote nevyčíslil a iné trovy dovolacieho konania zo spisu nevyplývajú (§ 151 ods. 1 a 2 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. októbra 2011

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová